

Arrest

nr. 284 460 van 8 februari 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 juli 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 mei 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. DE MARTELAERE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De niet betwiste historiek van de zaak wordt in de nota als volgt weergegeven:

“Verzoeker diende d.d. 29 juni 2011 een eerste aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Die eerste aanvraag werd d.d. 19 oktober 2012 onontvankelijk verklaard. Diezelfde dag werd het bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Op 13 oktober 2013 diende hij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gericht tegen

de beslissingen van 19 oktober 2012. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp d.d. 15 december 2015, bij arrest nr. 158.551, voormeld beroep tot nietigverklaring.

Verzoeker diende d.d. 29 februari 2016 een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Die aanvraag werd op 12 juli 2019 ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Per arrest van 29.10.2019 met nr. 228.173 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tot nietigverklaring tegen voormelde beslissing.

Op 02.05.2019 diende verzoekende partij een verblijfsaanvraag in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 02.03.2020 werd beslist tot niet-ontvankelijkheid van deze aanvraag, daar de aangehaalde elementen reeds waren ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag. Per arrest van 29.09.2020 met nr. 241.568 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die beslissing van 02.03.2020. Op 10.11.2020 werd die aanvraag ontvankelijk doch ongegrond bevonden. Diezelfde datum kreeg verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten onder een bijlage 13. Bij arrest van 21.04.2021 werd het verzoek tot nietigverklaring van die beslissingen verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”

Verzoeker dient op 19 april 2022 een verblijfsaanvraag in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Bij beslissing van 30 mei 2022 wordt die aanvraag ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard. Bij arrest nr. 278 941 van 18 oktober 2022 wordt het beroep tegen voormelde beslissing verworpen.

Verzoeker krijgt 30 mei 2022 een bevel om het grondgebied te verlaten onder een bijlage 13. Dit bevel is de bestreden beslissing:

“De heer

Naam + voornaam: I., Y. (...)

geboortedatum: X

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

“ENIG MIDDEL: Schending van artikel 7, eerste lid, 1° vreemdelingenwet. Schending van de hoorplicht van artikel 41 Handvest Grondrechten EU en van artikel 74/13 vreemdelingenwet. Schending van artikel 3 en 8 EVRM. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Eerste onderdeel,

Het bevel steunt op artikel 7, eerste alinea, 1° Vreemdelingenwet. Dit artikel stelt dat een bevel 'kan' gegeven worden wanneer betrokkene in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. De toepassing van artikel 2 is niet onderzocht. Er is op het ogenblik van de beslissing geen onderzoek geschied naar het paspoort van verzoeker en de eventuele aanwezigheid van een geldig visum. Dergelijke beslissing kan niet genomen worden zonder onderzoek op het ogenblik dat de

beslissing genomen wordt. De beslissing kan niet steunen op veronderstellingen. De motiveringsplicht en artikel 7, eerste alinea, 1° vreemdelingenwet zijn geschonden.

Tweede onderdeel,

1. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. In het bevel, wat een beslissing tot verwijdering is, wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met wat in dit artikel is voorgeschreven. Alleszins wordt er niet gemotiveerd in het bevel over de toepassing van artikel 3 en 8 EVRM. Verzoeker heeft, zoals uit het feitelijk gedeelte blijkt, een privé- en familiaal leven in België. In het bevel is geen rekening gehouden met het gezinsleven. Het is niet onderzocht en evenmin is er een motief hierover opgenomen in de beslissing. Verzoeker woont al sinds 2007 op Belgisch grondgebied, hij heeft hier zijn geheel privéleven. Artikel 74/13 vreemdelingenwet is niet opgenomen in het bevel. In het bevel is evenmin enige vermelding of overweging met betrekking tot het privé- en gezinsleven van verzoeker.

Het hoorrecht werd geschonden. Minstens is er een schending van artikel 74/13 vreemdelingenwet. Minstens is er een schending van artikel 74/13 vreemdelingenwet in samenlezing met het hoorrecht en met artikel 3 en 8 EVRM. Minstens is de beslissing onzorgvuldig daar met geen enkel element van privéleven of lang verblijf rekening is gehouden.

2. Verzoeker verwijst naar de arresten RvV nr. 126 158 van 24 juni 2014, nr. 218 207 van 21 augustus 2014 en 198 594 van 5 september 2014, waarin de schending van het hoorrecht in combinatie met artikel 74/13 aanvaard is. Verzoeker verwijst verder naar het arrest nr. 133 552 van 20 november van de RvV in de zaak RvV 162 843. Verzoeker sluit zich aan en herneemt de inhoud van deze arresten. Zij zijn in casu van toepassing. Als verzoeker gehoord zou geweest zijn had hij kunnen wijzen op zijn privé- en gezinsleven, en dit had tot een andere beslissing aanleiding kunnen geven. Hij had gewezen op zijn lang verblijf in België en op het feit dat zijn volledig privéleven zich op Belgisch grondgebied afspeelt."

2.2. Verzoeker betoogt dat geen rekening werd gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat niet onderzocht werd of hij houder is van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Verzoeker stelt over een privéleven en een familiaal leven te beschikken in de zin van artikel 8 EVRM.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij onterecht heeft vastgesteld dat hij niet beschikte over de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Verzoeker beperkt zijn betoog tot een louter theoretische discussie, die de wettigheid van de bestreden beslissing niet aantast. Hij toont niet aan dat hij een geldig paspoort met visum had kunnen voorleggen en al evenmin dat hij over een verblijfsrecht beschikt en nog minder dat hij beschikt over documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit zoals bepaald in artikel 2, 1° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft geen belang bij zijn betoog en maakt een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Waar verzoeker een schending inroept van artikel 8 van het EVRM, dient te worden opgemerkt dat verzoeker niet aantoonde een gezinsleven of familieleven te hebben dat valt onder de bescherming geboden door artikel 8 EVRM. Gewone sociale relaties vallen immers niet onder de bescherming van voormelde hogere rechtsnorm.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM beperkt verzoeker zich tot het uiten van een vrees, zonder deze te concretiseren en een begin van bewijs bij te voegen.

Uit het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing genomen werd nadat de door verzoeker ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in het kader waarvan verzoeker alle elementen die hij thans opwerpt, ter kennis heeft kunnen brengen van de verwerende partij. Verweerder heeft omtrent die aanvraag een beslissing genomen, vooraleer verzoeker bevolen werd het grondgebied te verlaten. Het volstaat dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij er zich voorafgaand aan het nemen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van heeft vergewist dat de ingeroepen gezondheidstoestand geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaakt. Bovendien toont verzoeker niet aan met welke elementen, zoals bepaald in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, geen rekening zou zijn gehouden. De bestreden beslissing werd voorafgegaan door een onderzoek naar de elementen die daarin vervat zitten.

Een schending van het hoorrecht kan niet worden aanvaard omdat verzoeker enerzijds niet aantoont dat hij niet in staat zou zijn geweest om zijn standpunt naar behoren kenbaar te maken en anderzijds omdat hij niet aantoont welke elementen niet ter kennis waren van de verwerende partij op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen en een invloed zouden hebben gehad op de inhoud van de bijlage 13.

Verzoeker maakt de schending van de opgeworpen wetsbepalingen en beginselen niet aannemelijk.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC